

Arrest

nr. 185 536 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 september 2016 in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 november 2016 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 31.08.2016 is aangekomen in België. Op 19.09.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Z. en geboren te zijn op 20.03.1992.

Uit het Eurodacverslag van 19.09.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 05.10.2016 het verzoek tot terugname van bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.09.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Rekening houdende met het Eurodacverslag van 19.09.2016 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming werd betrokkene gevraagd of hij zijn vingerafdrukken gegeven heeft voor zijn aankomst in België. Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken gegeven heeft in Bulgarije en dat hem gezegd werd dat het een controle was van de politie. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.09.2016 dat hij ongeveer vijftien dagen voor de maand van de Ramadan per auto illegaal naar Pakistan reisde. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende twee nachten bij de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene vanuit Pakistan illegaal per auto naar Iran gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer achttien dagen bij de smokkelaar zou hebben verbleven. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens illegaal per auto naar Istanbul in Turkije gereisd zijn waar hij tien dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben in Istanbul. Vanuit Istanboel zou betrokkene vervolgens per auto illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken diende te geven en dat hij vervolgens werd opgesloten aan de grens en naar een gesloten centrum werd begeleid en dat hij pas na vijftien dagen daar mocht vertrekken. Betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Bulgarije illegaal per auto naar Servië reisde waar hij gedurende vijftien nachten in "Afghan Park" verbleven zou hebben en dat hij op zijn beurt wachtte om te mogen vertrekken. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Servië per container van een vrachtwagen illegaal naar Kroatië reisde waar hij gearresteerd werd door de politie en hij gedurende zeven tot acht dagen in een hotel verbleef. Vanuit Kroatië zou betrokkene vervolgens te voet illegaal naar Italië gereisd zijn waar hij gedurende drie nachten in een hotel verbleven zou hebben alvorens per trein en te voet illegaal vanuit Italië naar Frankrijk te reizen. Betrokkenen verklaarde één nacht illegaal in Frankrijk te hebben verbleven alvorens per auto illegaal naar België te reizen waar hij op 31.08.2016 zou zijn aangekomen en op 19.09.2016 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd en uiteindelijk verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije genomen werden (DVZ, vraag 22 & 24), volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 19.09.2016 met name BG1BR105C 1607110015 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk en effectief een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem door de Bulgaarse, autoriteiten. De codering '1' na de landencode BG verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandhavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben Bulgarije, of deze intentie in Bulgarije kenbaar heeft gemaakt, is niet aannemelijk. De Bulgaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te

registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de bevoegde autoriteiten. Het gegeven dat betrokkene na de registratie van zijn asielverzoek in Bulgarije aan de Bulgaarse autoriteiten onttrokken heeft om verder te reizen naar België doet bovendien geen afbreuk aan de toepassing van Verordeningen 603/2013 en 604/2013.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.09.2016 waaruit blijkt dat betrokkene in Bulgarije asiel heeft aangevraagd niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije wel werden genomen (DVZ, vraag 22 & 24), werd op basis van deze gegevens op 26.09.2016 op basis van het voorgaande een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. De Bulgaarse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 05.10.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 05.10.2016 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije geregistreerd is onder de gegevens van A. N., geboren op 06.05.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Niettegenstaande de expliciete verklaring van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.09.2016 dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3), dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven geboortedatum in Bulgarije, met name 06.05.1997 en de opgegeven geboortedatum in België, met name 20.03.1992 essentieel van elkaar verschillen. Door het gebruiken van verschillende geboortedata in verschillende landen laat betrokkene twijfels ontstaan over het geloofwaardig karakter van zijn verklaringen. Het mag voor ieder redelijk en logisch mens duidelijk zijn dat men slechts één geboortedatum kan hebben, en niet zoals bij betrokkene twee essentieel van elkaar verschillende geboortedata. Door het gebruiken van verschillende geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een overdracht naar de voor behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.09.2016 dat hij dergelijke redenen heeft ten opzichte van Bulgarije. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd. Betrokkene verklaarde verder dat hij na zijn arrestatie in Bulgarije geslagen werd en verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.09.2016 dat hij tot op de dag van vandaag last heeft van zijn ten gevolge van de slagen. Betrokkene verklaarde verder dat hij een medisch document heeft van verwondingen aan zijn voet dat hij aan het opvangcentrum moet afgeven (DVZ, vraag 33). Wat betreft de verklaringen die betrokkene aflegt met betrekking tot Bulgarije en waarbij hij stelde dat hij in Bulgarije bij zijn arrestatie geslagen werd en daardoor nog altijd last heeft van knie en dat hij een medisch document heeft van verwondingen aan zijn voet die hij aan het opvangcentrum moet afgeven (DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij illegaal vanuit Turkije naar Bulgarije reisde en er werd tegengehouden door de politie en aan de grens werd vastgehouden en vervolgens naar een gesloten centrum begeleid werd waar hij pas na vijftien dagen kon vertrekken (DVZ, vraag 37). Betrokkene blijkt eveneens niet in het bezit te zijn van een geldig authentiek reispaspoort voorzien van een visum dat hem legaal de toegang tot het

grondgebied van Bulgarije of andere Lid-Staten zou kunnen verlenen (DVZ, vraag 27 & 28). De verklaring van betrokkene dat hij illegaal het grondgebied van de Dublin-Staten trachtte binnen te komen en niet in het bezit was van een geldig en authentiek reispaspoort voorzien van een geldig visum om hem toegang te verschaffen tot het grondgebied van Bulgarije en eventueel andere Lid-Staten en door de politie gearresteerd werd en vastgehouden werd en vervolgens naar een gesloten centrum begeleid werd, wijst er op dat betrokkene zich heeft trachten te onttrekken aan controle en registratie en snel wilde verder trekken zonder vrijwillig gevolg te willen geven aan de bepalingen in art. 29 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Art. 29 van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaald dat het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening niet vrijblijvend of een vrije keuze is, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Indien men aan deze verplichting niet wil meewerken en zich tracht te onttrekken aan controle en registratie en snel wil verder trekken dan kan binnen deze context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel, in het geval van betrokkene de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij verklaarde dat hij illegaal het grondgebied van de Dublin-Staten vanuit Turkije via Bulgarije is binnen gekomen en vanuit Bulgarije via andere landen is verder gereisd naar België om in België asiel aan te vragen omdat hij van andere mensen gehoord had dat België een goed land is (DVZ, vraag 31) en het dus duidelijk mag zijn dat betrokkene zich heeft trachten te onttrekken aan controle en registratie en snel wilde verder trekken. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet zonder meer beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije geslagen zou zijn na zijn arrestatie dient te worden opgemerkt dat betrokkene in deze verklaringen vrij vaag blijft. Betrokkene stelt wel dat hij zou zijn geslagen maar brengt hiervan geen bewijzen aan en geeft evenmin enige duiding of informatie over de omstandigheden of context waarin dit zou hebben plaatsgevonden. Indien men stelt geslagen te zijn in Bulgarije en dat mensen er mishandeld werden en deze elementen aanhaalt als reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, dan mag er gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hierover specifiekere en concretere informatie geeft over de omstandigheden of context waarin deze zouden hebben plaatsgevonden en zich niet beperkt tot vage verklaringen en beweringen zoals bij betrokkene het geval is. Betrokkene maakt bovendien evenmin op enige wijze aannemelijk dat indien hij al geslagen zou zijn, dat dit gebeurde door de Bulgaarse autoriteiten of dat het eventueel door de autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Bulgaarse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan echter niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de gegevens aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet gesteld worden dat het eventuele door de Bulgaarse autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Bulgaarse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Daarnaast dient er te worden gewezen op het feit dat indien betrokkene van oordeel is dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat deze hem niet zouden hebben willen hebben of kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat bovendien de verklaringen van betrokkene betreft dat hij nog steeds last van zijn knie zou hebben ten gevolge van de slagen die hij verklaarde te hebben gekregen in Bulgarije en dat hij een medisch document heeft van verwondingen aan zijn voet die hij aan het opvangcentrum moet geven, dient te worden opgemerkt dat er ondanks de verklaringen van betrokkene dat hij een medisch document heeft over de verwondingen aan zijn voet (DVZ, vraag 33, vraag 32) er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is die deze verklaringen staft. Meer nog, betrokkene heeft tijdens het verloop van zijn asielprocedure in

België, geen enkel medisch document aangebracht dat betrekking heeft op zijn gezondheidssituatie of zijn verklaringen daar aangaande. Met betrekking tot deze verklaringen, met name dat hij nog wat pijn heeft aan zijn knie (DVZ, vraag 32) en dat hij verwondingen aan zijn voet zou hebben (vraag 33), dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is vanuit Bulgarije via Servië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België gereisd zodat het niet geloofwaardig is dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om op een georganiseerde wijze per vliegtuig aan de Bulgaarse autoriteiten te worden overgedragen die daarbij minstens zeven werkdagen op voorhand over geïnformeerd zullen worden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat verder een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde in dit rapport van april 2014 wat betreft personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt in dit rapport eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Het UNHCR stelt in haar rapport van 01.04.2014 weliswaar dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren maar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een gezonde volwassen man is, geboren in 1992 en uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015, verder: AIDA-rapport) wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en

lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en waarin gesteld wordt dat er een graduele verslechtering van de asielprocedure werd vastgesteld (p. 11-12). De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de asielprocedure en de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Het gegeven dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten en er ruimte is voor verbetering toont echter niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije kan echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om tot een dergelijk besluit te komen. Daar waar Amnesty International (verder AI) oproept om een opschorting te behouden voor overdrachten naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat dit een neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het rapport van AI dateert bovendien van voor het rapport van het UNHCR waarin het UNHCR stelt dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat toegang tot de tolkdiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkdiensten. Uit een recent het rapport van het Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee" (verder: BHC) genaamd "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria" met publicatiedatum januari-april 2016 valt eveneens af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Wat betreft Dublin-terugkeerders wordt in een recente publicatie van het BHC aan het "State Agency for Refugees" (verder: SAR) de aanbeveling gedaan dat Dublin-terugkeerders waarvan de procedure tot statusdeterminatie is beëindigd, worden teruggenomen en dat hun eerdere verzoek om internationale bescherming wordt hervat en dat zij niet worden verplicht tot het indienen van een navolgende aanvraag. De SAR heeft hierop gereageerd dat dit sinds de aanpassingen van 22.12.2015 aan de Bulgaarse asielwetgeving reeds het geval is en dat er in dergelijke gevallen geen sprake is van een navolgende asielaanvraag (BHC-rapport, p. 26-27. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 26.08.2016 een terugnameakkoord gegeven op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening heeft betrekking op verzoekers wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere Lid-Staat heeft ingediend of die zich zonder een verblijfstitel ophoudt in een andere Lid-Staat terug te nemen. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Bulgaarse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van betrokkene inhoudelijk zullen behandelen. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) blijkt evenmin dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations

and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies” waardoor men reeds kan twijfelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot hierboven aangehaalde rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR als betrouwbaarder en objectiever beschouwd dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Wat betreft de informatie in het rapport van ECRE/ELANA, “Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria” van februari 2016 (verder ECRE/ELENA-rapport) waarin gesteld wordt dat er geen toegang is tot tolken (p. 5-6) dient te worden opgemerkt dat uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot de tolkendiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkendiensten zoals aangehaald in het ECRE/ELENA-rapport. Uit het rapport van het BHC van januari-april 2016 en dus recenter dan het ECRE/ELENA rapport valt weliswaar af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Uit de stukken kan echter niet worden afgeleid dat de beschikbaarheid van tolken in Bulgarije niet voldoet aan de internationale vereisten. Wat betreft de beschikbaarheid van rechtsbijstand dient te worden opgemerkt dat op pagina 18 van het AIDA-rapport van december 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Op pagina 25 en 26 van het AIDA-rapport is vermeld dat de SAR daadwerkelijk informatie verschaft over de rechtsmiddelen die tegen een afwijzend besluit kunnen worden ingediend en dat rechtsbijstand bij de gerechtelijke procedures door de Staat wordt vergoed. Bovendien blijkt uit pagina 4 en 7 van het AIDA-rapport eveneens dat ook tijdens de beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing opvang mogelijk is en dat vreemdelingen alleen bij herhaalde aanvragen van opvang verstoken blijven hetgeen op betrokkene niet van toepassing is aangezien er geen sprake is van een navolgende aanvraag. Bovendien blijkt uit de laatste alinea van pagina 47 van het AIDA-rapport dat tegen een weigering om tot de opvang te worden toegelaten bovendien rechtsmiddelen kunnen worden aangetekend en dat rechtsbijstand wordt toegekend, zodra het beroep bij de rechtbank aanhangig is. Uit pagina 18 van het AIDA-rapport van december 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Wat betreft Dublin-terugkeerders dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat personen waarvan de asielprocedure nog hangende is, zoals bij betrokkene het geval is aangezien de Bulgaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, en die naar Bulgarije worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening in een opvangcentrum van de SAR worden ondergebracht zoals aangegeven op p. 29 van het AIDA-rapport. Wat betreft de vermelding in het hetzelfde rapport op pagina 30 dat sommige asielzoekers, waaronder ook Dublin-terugkeerders, afstand doen van hun recht op sociale bijstand en opvang omdat zij verkiezen om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en dit ook kenbaar gemaakt hebben aan de Bulgaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat dit een individuele keuze van de asielzoeker is. Het mag hierbij voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat indien men geopteerd heeft om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en gekozen heeft om afstand te doen van het recht op opvang en sociale bijstand, onafgezien of het nu asielzoekers of Dublin-terugkeerders betreft, de Bulgaarse autoriteiten niet kan betichten van een schending van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt daarenboven geen concrete bewijzen aan waaruit zou blijken dat hij op de geëigende wijze afstand zou

gedaan hebben van zijn recht op sociale bijstand en opvang. Uit hetzelfde rapport blijkt weliswaar dat de opvang door de SAR kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, maar uit het rapport blijkt geenszins dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag en brengt evenmin enig bewijs aan dat hij geen recht op opvang zou genieten na zijn overdracht. Wat betreft de vermelding dat Dublin-terugkeerders die eerder afstand gedaan hebben van hun recht op sociale bijstand en opvang in Bulgarije en ervoor gekozen hebben om hun eigen onderkomen te bekostigen, dient te worden opgemerkt dat volgens het rapport deze keuze normaal gezien behouden blijft bij een overdracht maar uit het rapport blijkt geenszins dat deze personen bij voorbaat zijn uitgesloten van de opvangvoorzieningen. Betrokkene brengt hiervan evenmin enig concreet bewijs aan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag. Het gegeven dat betrokkene als gezonde man geboren in 1992 geen kwetsbaar profiel heeft, doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Wat opvang betreft blijkt uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in haar geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Op basis van een analyse van de aangehaalde rapporten, blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van *N.S. versus Secretary of State for the Home Department* blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011//95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011//95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van de rapporten (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014; UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014; Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" 2014; Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015; CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015, ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" februari 2016, Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee", "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016; '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', US Department of State, 13 april 2016) waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed vs Oostenrijk (nr 2283/12) van 06.06.2013 blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-III-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook structureel zijn van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze Dublin-lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en art. 4 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De DVZ oordeelt dat er op basis van de aangehaalde rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming

behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielerzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij van andere mensen vernomen heeft dat België een goed land is (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op was hij van andere mensen vernomen heeft. Aan dergelijke informatie die men van anderen, en dus via derden vernomen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielerzoekster uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art.20§5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij op de luchthaven van Sofia aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij niet meer beschikt over het rechtens vereiste actueel belang, nu de bestreden beslissing werd uitgevoerd. Zij stelt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en dat, wat de verblijfsweigering betreft, “kan worden aangenomen dat de verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Bulgaarse asielinstanties.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Opdat

hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Verweerder kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde vaststelling impliceert evenwel niet dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf, waarin wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het standpunt van verweerder dat *“kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Bulgaarse asielinstanties”*, is niet meer dan een veronderstelling en laat de Raad dus niet toe te concluderen dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Artikel 29, derde lid, van de verordening nr. 604/2013 luidt daarenboven als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ondanks het feit dat verzoeker naar Italië werd overgebracht, zijn juridische situatie nog kan wijzigen en nog kan leiden tot het door hem nagestreefde resultaat.

De exceptie is gegrond met betrekking tot de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Ze wordt voor het overige verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin-III-verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het enig middel toe als volgt:

“Eerste en enige middel

Schending van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin-III-Verordening,

Schending van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM,

Schending van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest),

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur naar EUrecht en naar Belgische administratief recht, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft in Bulgarije in een politiekantoor zijn vingerafdrukken moeten geven, zonder effectief asiel aan te vragen.

“Artikelen 3, 17 en 18 van de Dublin-Verordening (604/2013), artikel 3 EVRM, artikelen 1 tot 4 van het Handvest, verbieden dat er een Dublin-overdrachtbeslissing (zoals de bestreden beslissing) genomen wordt indien :

- er een reëel risico bestaat dat de betrokkene het slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in de lidstaat waar hij, volgens deze beslissing, overdracht moet worden; of

- er een reëel risico bestaat dat hij niet over de basisrechten voorzien in de richtlijnen “Kwalificatie” (2011/95), “Procedure” (2013/32) en “Opvang” (2013/33) zal genieten; of

- er een reëel risico bestaat dat het beginsel van non-refoulement niet eerbiedigd wordt;

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsbeginsel) verplichten de verwerende partij om

zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooralleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Verzoeker zijn vingerafdrukken zijn genomen in een politiekantoor waarbij ze aan verzoeker niet eens de nodige uitleg hebben gegeven dat er een mogelijkheid is om een asielaanvraag in Bulgarije in te dienen. Na het nemen van de vingerafdrukken en beroofd te worden door de politieagenten van zijn persoonlijke spullen is verzoeker uit de politiekantoor vertrokken.

Verzoeker brengt concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekers overdracht, en de bestreden beslissing zelf (zie EHRM MD & MA c België, 16.01.2016 §67 en dissident opinion van de Rechter Sajò), schenden de aangehaalde rechtsnormen, omdat de beslissing heeft als gevolg dat verzoeker een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met de het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, met de hierboven aangehaalde basisrechten, en het beginsel van non-refoulement, en ook omdat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt.

Verzoeker doet in verschillende punten zijn uiteenzetting die samen een geheel vormen.

Er dient eerst rekening houden met het feit dat verzoeker al het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten in Bulgarië en dat hij uiterst onregust, bezorgd en opgeschrokken is.

Daartegen verwijt de bestreden beslissing aan verzoeker dat hij geen begin van bewijs aanbrengt van de schendingen van zijn grondrechten in Bulgarije. Er moet echter benadrukt worden dat zulk bewijs onmogelijk is te leveren, dat verzoeker in een gesloten centrum was en dat hij niet beschikte over enige bewijsmateriaal. Verzoeker wil daarnaast nog benadrukken dat hij geslagen werd in Bulgarije en dus wel degelijk een vernederende behandeling heeft ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM die riskeert zich opnieuw te voordoen in geval van terugkeer naar Bulgarije.

Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. »

In 2014, toen de UNHCR opgeroepen heeft om de overdrachten aan Bulgarije op te schorsen, zoals meermaals herhaald in de bestreden beslissing, was Bulgarije ook lid van dezelfde internationale verdragen als België. Zich beroepen op het vermoeden van respect van de mensenrechten is dus niet voldoende, voornamelijk voor een land waarvan kort voordien geoordeeld werd dat het niet in staat was

om de fundamentele mensenrechten te garanderen van de overgedragen asielzoekers. De situatie moet worden onderzocht in concreto.

De bestreden beslissing baseert zich daarnaast op de bewering dat er geen recente objectieve publicatie zou zijn die wijst op ernstige problemen in de opvang sinds 2014. De beslissing vermeldt echter ook geen recente objectieve publicatie waaruit zou blijken dat de fundamentele mensenrechten van asielzoekers worden gewaarborgd in Bulgarije, nadat er in 2014 duidelijk werd gesteld dat dit niet het geval was. In het laatste verslag van UNHCR, van april 2014, wordt duidelijk de vrees vermeld over de duurzaamheid van de verbeteringen die hebben plaatsgevonden tussen begin 2014 en april 2014 in Bulgarije. Men kan zich dus niet baseren op een rapport van april 2014, twee jaar later, terwijl in datzelfde rapport gewezen wordt op de niet duurzaamheid van de situatie:

“While UNHCR welcomes the efforts undertaken by the Bulgarian authorities, mainly by SAR in cooperation with civil society and acknowledges improvements, UNHCR remains concerned over the sustainability and the consolidation of these endeavours in the medium and longer-term. UNHCR notes that some initiatives were undertaken on an ad hoc basis, mainly by NGOs and Bulgarian civil society, in response to a crisis, without ensuring SAR’s capacity to take over, for example in the areas of support for people with specific needs and the monitoring of their situation, provision of recreational activities for children, and sustained provision of legal aid and representation at all instances.” (UNHCR rapport, april 2014, bl. 16).

De conclusie van die rapport is ook niet zo positief als de bestreden beslissing het doet blijken:

“UNHCR would however like to underline the continuing weaknesses in the Bulgarian asylum system in particular with regard to access into Bulgaria at the border; inadequate reception conditions in two of the seven centres; lack of provision for the identification of people with specific needs, in particular the needs of children generally and unaccompanied children in particular; lack of systems in place to address those needs; the continuing need to improve the quality of the asylum adjudication process, including the provision of information in a language asylum-seekers understand; and an urgent need to provide access to education, health care and integration support to people who are recognised as in need of international protection.”

De bestreden beslissing erkent dat er problemen zijn met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije, maar concludeert dat “het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is net als voldoende zwaarwichtig beschouwen” om te oordelen dat de overdracht zou moeten worden geschorst. De criteria waarop de bestreden beslissing gebaseerd is om te oordelen dat de problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn worden niet vermeld in de bestreden beslissing en lijken uiterst arbitrair.

I) Oproepen en aanbevelingen van internationale organisaties om niet uit te wijzen naar Bulgarije Sinds meerdere maanden, blijven meerdere internationale organisaties vragen om de overdracht van asielzoekers in de Dublin-procedure naar Bulgarije op te schorten, rekening houdend met de risico’s op schending van het artikel 3 EVRM :

- Aldus deed ECRE een verzoek in datum van 7 april 2014 waarbij de Staten-leden werden uitgenodigd om niet uit te wijzen naar Bulgarije. ECRE stelt vast dat ondanks de inspanningen die werden geleverd door Bulgarije, deze onvoldoende blijven. De Staat is niet bij machte om goed opvangomstandigheden te creëren.

« ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation” (in bijlage)

- Nog recent hebben HCR, ECRE en Amnesty international hun verzoek herhaald om de terugwijzing van personen onder de Dublin procedure naar Bulgarije op te schorten ; Dat inderdaad, zelfs indien inspanningen konden worden vastgesteld, blijven deze onvoldoende, ondermeer gezien het kwetsbare personen betreft.

« UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation “for certain groups or individuals”. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable »

II) Verslechtering van de opvangomstandigheden gedurende het jaar 2015

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 stelt vast dat de opvangomstandigheden steeds maar verslechterd zijn tijdens 2015, zodat men hem niet zou kunnen overbrengen naar Bulgarije. Sinds het jaar 2014, stellen UNHCR en EASO een verslechtering vast van de opvangomstandigheden. Dit wordt geaccentueerd met de wijzigingen in de wetgeving van de zomer 2015.

« Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.»

In een overzicht voor 2015 van Bulgarije vermeldt UNHCR het volgende:

“Austerity measures have also hit civil-society organizations that provide services to asylum-seekers and refugees. Xenophobia and intolerance have led to incidents of discrimination and violence. States have responded by concentrating on curbing irregular movements, including through tighter border controls and detention, or penalization for illegal entry.”

Dit spreekt tegen de bewering van de bestreden beslissing dat volgens UNHCR de situatie in Bulgarije zou zijn verbeterd in het jaar 2015.

III) Niet naleving van de rechten van de asielaanvragers

° Hindernissen tot de toegang tot de procedure van asielaanvraag

Een opzoekingsnota, gezamenlijk opgesteld door ECRE en ELENA stelt vast dat in Bulgarije de asielaanvragers geconfronteerd worden door vele hindernissen in alle stadia van de procedure. (blz 1).

Vanuit algemeen standpunt, rapporteert de nota vele lacunes in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van de tolkendiensten (blz 5)

« (...) the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview”

De registratie van een asielaanvraag geeft niet noodzakelijk toegang tot de behandeling van de aanvraag.

Er bestaat evenmin een beperkte duur in de behandeling van de aanvraag.

« The frequency by which detention is meted out to applicants serves to demonstrate that access to asylum procedures in Bulgaria is not automatic upon submitting an asylum application. Indeed, there is no time limit for the application to be forwarded to the State Agency for Refugees (SAR)....”

Het statuut van de personen, die werden teruggestuurd krachtens een Dublin-procedure, in de toegang tot de asielaanvraag is bijzonder onduidelijk:

« The status of those returned under the Regulation remains unclear »

De behandeling varieert in functie van de graad van voortgang van hun aanvraag.

Volgens het stadium van de aanvraag kunnen de Dublin-terugkeerders perfect beschouwd worden als illegale immigranten en vastgehouden worden voor een lange periode :

“As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails”.

Er zijn namelijk verschillende vertragingen door het feit van de tekortkoming in zake van de tolkdienst.

Er dient ook benadrukt te worden dat “gedublineerde” asielzoekers door de grenspolitie ontvangen worden bij hun overdracht naar Bulgarië... datzelfde dienst dat verantwoordelijk is voor talrijke schendingen van de basisrechten van de migranten aan de grenzen (!) :

“Si une personne est transférée en Bulgarie en application de Dublin II, la police aux frontières le recevra à son entrée en Bulgarie. » (<http://www.dublin-project.eu/fr/Bulgarie>)

° Automatische van de plaatsing in opsluiting

De aanvragers die hun eerste aanvraag doen worden systematisch in opsluiting geplaatst in tegenstelling tot de aanbevelingen van het HCR die aanbeveelt om daar slechts uitzonderlijk een beroep op te doen Dit is de vaststelling van de nota tot opzoeking in februari 2016 gepubliceerd door ECRE en Elena: « Detention for first applicants is therefore, systematically applied in Bulgaria. To illustrate 9,530 out of the 12, 738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these pre-removal detention.”

Het is eveneens de vaststelling opgesteld door The Cordelia Foundation in een rapport daterend van januari 2016 en met titel : From torture to detention :

« in practice asylum-seekers have been frequently detained” (blz 8)

Er dient te worden genoteerd dat voor zij die een asielaanvraag doen in opsluiting er geen toegang is tot een tolk. De asielaanvragers blijven dus verstoken van alle inlichtingen en van hun rechten.

« For those applying for asylum in detention, specifically in relation to those placed in the pre-removal centres, there are no interpretation services available rendering any access to information on asylum processes practically impossible”

° Betreurenswaardige detentieomstandigheden :

Het rapport gepubliceerd door ECRE en ELENA stelt vast dat er een overbevolking is in de centra. Er zijn niet genoeg plaatsen in de detentiecentra en personen zijn verplicht om te slapen in de gangen: “overpopulation in all of the detention centres has been consistently documented by the Fundamental

Rights Agency of the European Union (FRA). Updates in October noted that Lyubimets centre was over 40 % above the occupancy rate and that persons were forced to sleep in corridors in Busmantsi.” (blz 7)
Overigens heeft het Comité ter voorkoming van foltering en de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens betreurenswaardige omstandigheden gerapporteerd: “The Committee for the Prevention of Torture and the Council of Europe Commissioner for Human Rights have all asserted poor hygiene conditions, abusive and violent treatment by guards, overcrowding, poor nutrition, no provision of education for children, substandard and insalubrious material conditions, as well as a lack of medical care, interpreters and information on asylum procedures.⁵⁴ In one report findings demonstrated that in Busmantsi facilities are often limited more than the purpose of detention requires with detainees unable to leave their room to use the bathroom facilities at night since bedrooms are locked at 10PM.” (blz 7)

° Ontbreken van rechtsbijstand

De opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA) stelt eveneens vast dat sinds juli 2015 er geen mogelijkheden meer bestaan in eerste instantie voor het bekomen van rechtsbijstand :

« In addition, since 1 July 2015 there is no State funded legal aid for the first instance of status determination for any asylum applicant and whilst legal aid is provided for appeals under the budget, access to the courts to lodge such an appeal turns heavily on the provision of legal assistance and representation during the eligibility interview and upon receipt of a negative first decision. Consequently, effective access to the procedure for applicants is negated. In light of the consistent failings identified in status determination proceedings,²⁵ such curtailment of procedural rights is particularly dramatic for those nationalities detained given the extremely low recognition rates for these individuals.” (blz 3, 4)

Er is eveneens een tekort aan gerechtelijke vertegenwoordiging tijdens de zittingen.

° Het ontbreken van het identificatiesysteem van de kwetsbare personen

Ten slotte kan men noteren dat er geen enkel systeem bestaat voor de identificatie van de kwetsbare personen, behoudens dit dat werd ingesteld voor de kinderen.

« The law does not envisage any specific identification mechanisms for vulnerable categories of asylum seekers, except for children. The legal provisions exclude the application of accelerated procedure with regard to unaccompanied asylum seeking children, but not to torture victims. The identification of vulnerability is stated to be mainstreamed in the training of caseworkers, but special trainings are rarely provided. In 2008, the SAR and UNHCR agreed on standard operating procedures (SOPs) to be followed with respect to treatment of victims of Sexual and Gender-based Violence (SGBV). These SOPs however were never applied in practice. A process for the revision of the SOPs has been pending since the end of 2013, which also aims to include new categories or vulnerable groups. However, as of 30 September 2015, the SOPs revision are not even close to being finalised and adopted by SAR.¹¹⁶ Neither guidelines, nor practice exist to accommodate the specific needs of these groups” (p. 38);

Zie eveneens de bladzijden 7 en 8 van het AIDA verslag betreffende het ontbreken van de detectie van kwetsbare personen.

IV) De slechte behandeling en de brutaliteit van de politie ondergaan door de migranten en de asielaanvragers

Meerdere internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch of nog het Amerikaanse ministerie, stellen vast dat de migranten politiegeweld ondergaan evenals diefstallen en de slechte detentieomstandigheden.

Al deze internationale organisaties rapporteren dat de Bulgaarse politiemacht :

- - de goederen en het geld stelen van de asielaanvragers
- - de asielaanvragers slaan en fysiek mishandelen
- - de asielaanvragers opjagen en hun honden op hen loslaten ;

Slechte detentieomstandigheden in hun detentiecentra:

- - de asielaanvragers worden geslagen ;
- - er zijn geen goede hygiënische omstandigheden ;
- - de asielaanvragers krijgen onvoldoende te eten in deze centra.

Aldus rapporteert het rapport van Amnesty International het volgende :

« The majority of the migrants and refugees pushed back have said that they were slapped, punched and kicked, and forced to lie down on the ground”

Het rapport van het Amerikaanse ministerie preciseerd :

« Refugee Abuse: Human Rights Watch and Bordermonitoring Bulgaria alleged that violence against asylum seekers, including beating and humiliation, took place at the border. Other local NGOs expressed concern over the accuracy of those reports, and while they acknowledged having knowledge of cases of violence against asylum seekers, they did not believe there was a systematic policy to apply violence.

Authorities refused to investigate the allegations. The State Agency for Refugees further accused NGOs of organizing riots and strikes in the reception centers”

Er zijn vele onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije.

De Europese Commissie heeft vorderingen voor tekortkomingen ingesteld tegen de Bulgaarse Staat in november 2014 met betrekking tot de onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije. Zij heeft eveneens een inbreukprocedure ingesteld tegen de Bulgaarse staat in september 2015 met betrekking tot de nietomzetting van de Kwalificatie Richtlijn.

In een artikel van 11 april 2016 van francetvinfo.fr leest men het volgende:

“Des associations bulgares réclament des sanctions, après la diffusion d'images dégradantes sur les réseaux sociaux, montrant des migrants ligotés et couchés à terre. En Bulgarie, des milices se constituent pour faire elles-mêmes la chasse aux migrants qui passent la frontière turque. Le gouvernement ne condamne qu'à demi-mots ces actes souvent humiliants.

Officiellement, le chef de la police aux frontières reproche à ces milices "d'utiliser la force" et de faire le travail de ses services. Mais le gouvernement bulgare n'a pour le moment intenté aucune action contre ces attaques. "Quand chaque citoyen bulgare apporte son aide à l'armée ou à la police, cette aide nous est toujours utile," estime d'ailleurs le Premier ministre Boïko Borisov. Et la première chaîne privée de télévision du pays les qualifie même de "héros", explique France 2.

La Bulgarie gouvernement continue en outre d'ériger une clôture à la frontière turque, un passage qui pourrait devenir le nouvel accès à l'ouest de l'Europe, après la fermeture de la frontière grecque. »

Er moet ook gewezen worden op het racisme en xenofobie die tegenover vreemdelingen aangemoedigd worden in Bulgarije. Het gevolg is niet enkel marginale discriminatie, maar grootschalig geweld en denigrerende behandeling tegenover asielzoekers.

Het is dus duidelijk ten onrechte dat de bestreden beslissing concludeert: “op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld”. Niet alleen is het intentioneel elementen irrelevant, gezien het gaat om een positieve verplichting die rust op de staten om de fundamentele mensen rechten van asielzoekers te beschermen, maar deze conclusie strookt niet met de verklaringen van verzoeker over zijn opsluiting en mishandeling noch met de informatie hierboven vermeld.

Ten slotte moet ook vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker exact dezelfde situatie beschrijven als de situatie beschreven door de rapporten hierboven geciteerd. De vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen in geval van overdracht aan Bulgarije is dus gegrond.

Uw Raad heeft al twijfels geuit over de conclusies die getrokken worden door verwerende partij uit de rapporten over Bulgarije in een recent arrest nr. 167 371 van 10 mei 2016:

Er zijn daarnaast geen enkele individuele waarborgen dat verzoeker wel degelijk van een menswaardig opvang en een procedure overeenkomstig de richtlijnen zal genieten.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De verzoeker betreft deze schendingen op - het ook door hem geschonden geachte - artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" en op artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen', dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker wijst er op dat hij tijdens zijn Dablingehoor reeds melding heeft gemaakt van het feit dat hij in Bulgarije het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten.

Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten

neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM.

Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.)

De oproep van UNCHR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014.

In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement".

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 plaatst kritische kanttekeningen bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije.

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 maakt zelf de melding dat de opvangsomstandigheden sinds 2015 verslechterd zijn. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated". (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: "Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated" (p. 11) en "Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures" (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015.

Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van artikel 3 E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is,"

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betreft deze schendingen op – het ook door hem geschonden geachte – artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de verordening 604/2013, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat, indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublin-terugkeerder zijn grondrechten zal zien gerespecteerd in de lidstaat van bestemming. Zoals verweerder het in de bestreden weigeringsbeslissing terecht stelt, is *“[e]lke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*(cf. artikel 3.2 verordening 604/2013), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat, waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de verordening 604/2013 tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gevoerd inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Er dient hierbij te worden benadrukt dat indien niet of onvoldoende vaststaat dat een kandidaat-vluchteling in het verleden reeds zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, en daargelaten de vraag of zulks *in casu* het geval was, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, de asielinstanties in deze lidstaat verkeerdelijk kunnen besluiten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd of onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Verweerder heeft zijn standpunt, dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht, voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo wees het erop dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder zich hiervan bewust was. Hij stelt dat het zogenaamde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat verweerder, het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

In het AIDA-verslag van oktober 2015, geactualiseerd op 24 december 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst en dat is opgenomen in het administratief dossier, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Ook het door verwerende partij geciteerde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt melding van het gegeven dat een zogenaamde Dublin-terugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen. Hierbij wordt er ook vermeld dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden weigeringsbeslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden weigeringsbeslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet blijkt dat “*de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel*”.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afgaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie, zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “*kritische kanttekeningen*” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “*ernstige gebreken zijn*”. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek “*kwetsbaar profiel*” heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfagen. In dit verband wijst de Raad er voorts nog op dat niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke lidstaat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Wel komt het aan verweerder toe om, na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, uiteen te

zetten waarom er geen structurele tekortkomingen in de opvang en de asielprocedure zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verweerder *in casu* heeft nagelaten dit te doen. De Raad wijst er wel op dat niet van verweerder wordt verwacht dat hij alle informatie uit de aangehaalde rapporten *in extenso* weergeeft in de bestreden weigeringsbeslissing, maar er moet wel blijken dat hij een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt, hetgeen zoals *supra* werd toegelicht, *in casu* niet is gebeurd. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen alsnog tracht een motivering op dit punt te voorzien, betreft dit een *a posteriori* onderzoek en motivering.

Aldus blijkt dat verweerder heeft nagelaten om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) wordt vernietigd, voor wat betreft de weigering van verblijf.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en in het bijzonder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT